

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

RICK RIORDAN

Tronul de foc

Respect **Rick Riordan** s-a născut la 5 iunie 1964, la San Antonio, Texas.

Timp de cincisprezece ani a predat limba engleză și științele sociale în diverse școli din Statele Unite, însă a decis (cu greu) să renunțe la cariera de profesor după ce a cunoscut succesul editorial cu literatura de factură polițistă, dar mai ales cu seria pentru copii *Percy Jackson și Olimpienii* (din care primele patru volume au apărut deja la Editura Arthur). Ceea ce a început ca o simplă poveste inspirată din mitologie, spusă copiilor săi înainte de culcare, a devenit în câțiva ani un adevărat fenomen, numai în librăriile americane fiind disponibile de-a lungul timpului peste treizeci și cinci de milioane de exemplare din seriile *Percy Jackson și Olimpienii*, *Cronicile familiei Kane* și *Eroii Olimpului*.

Plasat pe locul întâi în lista *New York Times* a celor mai bine vânduți scriitori, Rick Riordan este un autor tradus în peste treizeci de țări.

CRONICILE FAMILIEI KANE

2

Tronul de foc

Traducere din limba engleză și note de
Alex Moldovan și Mariana Buruiană

ARTHUR

Redactor: Cristian Sturza
Tehnoredactor: Ionuț Bănuță
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RIORDAN, RICK

Cronicile familiei Kane / Rick Riordan ; trad. de
Alex Moldovan, Mariana Buruiană. – București:
Editura Arthur, 2014 – 3 vol.

ISBN 978-606-8044-88-0

Vol. 2.: Tronul de foc. – 2015. – ISBN 978-606-8620-32-9

- I. Moldovan, Alex (trad.)
II. Buruiană, Mariana (trad.)
821.111-31=135.1

Rick Riordan

The Kane Chronicles: The Throne of Fire

Copyright © 2011 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through
the Nancy Galt Literary Agency.

All rights reserved.

© Editura Arthur, 2015, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

*Pentru Conner și Maggie,
minunata echipă frate-soră a familiei Riordan*

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

AVERTISMENT

Aceasta e transcrierea unei înregistrări audio. Carter și Sadie Kane și-au făcut simțită prezența printr-o înregistrare pe care am primit-o anul trecut și pe care am transcris-o sub numele de Piramida roșie. Acest al doilea fișier audio a sosit la mine acasă la scurt timp după ce cartea a fost publicată, astfel încât presupun că frații Kane au suficientă încredere în mine pentru a-mi permite să le spun povestea în continuare. Dacă această a doua înregistrare este adevărată, lucrurile au luat o întorsătură ce nu poate fi descrisă decât ca alarmantă. Pentru binele fraților Kane și al lumii, sper că cele ce urmează țin de domeniul ficțiunii. Altfel, am intrat cu toții într-o mare încurcătură.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

C
A
R
T
E
R

Aici Carter.

Ascultă, n-avem timp de introduceri. Trebuie să-ți spun povestea asta rapid, altfel vom muri cu toții.

Dacă n-ai ascultat prima noastră înregistrare, ei bine... mă bucur să te cunosc: zeii egipteni își fac de cap prin lumea modernă; o gașcă de magicieni numită Casa Vieții încearcă să-i oprească; toată lumea ne urăște pe Sadie și pe mine; iar un șarpe gigantic urmează să înghită soarele și să distrugă lumea.

[Au! Asta pentru ce-a fost?]

Sadie tocmai m-a lovit. Spune c-o să te sperii prea tare. Zice să vorbesc mai rar, să mă calmez și să încep cu începutul.

Bine. Dar eu, unul, cred că *ar trebui* să-ți fie frică.

Scopul acestei înregistrări e ca tu să afli ce se întâmplă cu adevărat și cum au luat-o lucrurile razna. Vei auzi o mulțime de oameni spunând prostii despre noi, dar nu suntem de vină pentru morțile alea. În ceea ce privește șarpele, nici aia n-a fost vina noastră. Mă rog... nu în totalitate. Toții magicienii lumii *trebuie* să se unească. E singura noastră șansă.

Prin urmare, iată povestea. Judecă singur. Totul a început când am incendiat Brooklynul.

Trebuia să fie ceva simplu: ne strecurăm în Muzeul Brooklyn, împrumutăm un anumit artefact egiptean și plecăm fără să fim prinși.

Nu, nu era vorba de un jaf. Aveam de gând să înapoiem artefactul în cele din urmă. Dar cred că păream cam suspecti: patru puști îmbrăcați în negru, ca niște luptători ninja, pe acoperișul muzeului. O, da, și un babuin, îmbrăcat și el ca un ninja. *Categoric* păream suspecti.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să ne trimitem învățăceii, pe Jaz și pe Walt, să deschidă geamul lateral, în timp ce Khufu, Sadie și cu mine examinam cupola mare de sticlă din mijlocul acoperișului, care făcea parte din planul nostru de ieșire.

Planul nostru de ieșire nu arăta prea bine.

Se înserase de mult, iar muzeul ar fi trebuit să fie închis. Totuși, cupola de sticlă strălucea puternic. Înăuntru, doisprezece metri mai jos, sute de oameni în fracuri și rochii de seară se foiau și dansau într-o sală de bal de dimensiunea unui hangar. Era și o orchestră care cânta, dar pentru că vântul îmi suiera în urechi și îmi clănțăneau dinții, nu auzeam muzica. Mă congelam în pijamalele mele de pânză.

Magicienii trebuie să poarte haine de pânză pentru că nu interferează cu magia, ceea ce este, probabil, un obicei grozav în deșertul egiptean, pentru că acolo arareori e frig și plouă. În Brooklyn, însă, în luna martie, nu mai e așa grozav.

Sora mea, Sadie, nu părea deranjată de frig. A deschis încuietorile cupolei în timp ce fredona o melodie de pe iPod. Adică, pe bune, cine-și aduce muzică cu el când vrea să pătrundă prin efracție într-un muzeu?

Era îmbrăcată cu haine ca ale mele, doar că purta bocanci militari. Avea şuvițe roșii în părul ei blond – foarte subtil pentru o misiune secretă. Având ochii albaștri și tenul deschis la culoare, nu semăna deloc cu mine, ceea ce ne convenea amândurora. E plăcut să pot nega oricând că tipa nebună de lângă mine e soră-mea.

— Ai spus că muzeul va fi gol, m-am plâns eu.

Sadie nu m-a auzit până ce nu i-am smuls căștile și n-am repetat ce spusese.

— Ei bine, *ar fi trebuit* să fie gol.

N-o să recunoască, dar, după ce locuise în Statele Unite în ultimele trei luni, începuse să-și piardă accentul britanic.

— Pe site scria că se închide la cinci. De unde să știu că va fi o nuntă?

O nuntă? M-am uitat în jos și-am constatat că Sadie avea dreptate. Unele doamne purtau rochiile de domnișoare de onoare, de culoarea piersicii. Pe o masă se afla un imens tort alb etajat. Două grupuri separate de invitați îi puseseră pe mire și pe mireasă pe scaune și îi purtau prin încăpere în vreme ce prietenii se învârteau în jurul lor, dansând și aplaudând. Părea scena unei viitoare coliziuni frontale între corpuri de mobilă.

Khufu a bătut în geam. Îi era greu, chiar și în haine negre, să rămână camuflat, cu blana lui aurie, ca să nu mai spunem de nasul și fundul lui în culorile curcubeului.

— *Agh!* a mormăit el.

Pentru că era babuin, asta putea însemna orice, de la „Uite, acolo jos este mâncare“ la „Sticla asta e murdară“ sau „Hei, oamenii ăia se prostesc cu niște scaune.“

— Khufu are dreptate, a interpretat Sadie. Ne va fi greu să ne furișăm printre petrecăreți. Dacă ne-am preface că suntem o echipă de întreținere, poate...

Respect pentru — Sigur, am spus. Ne scuzați! Suntem patru copii și cărăm o statuie de trei tone. O s-o scoatem prin acope-riș. Nu ne băgați în seamă.

Sadie și-a dat ochii peste cap. Și-a scos bagheta – un bețișor curbat de fildeș decorat cu imagini cu monștri – și a îndreptat-o spre baza cupolei. O hieroglifă strălucitoare a apărut acolo și ultimul lacăt s-a deschis.

— Păi, dacă n-o să ieșim pe-aici, a întrebat, atunci de ce s-o mai deschid? N-am putea să ieșim pe unde o să și intrăm, pe geamul lateral?

— Ți-am spus. Statuia e *imensă*. Nu va încăpea pe geam. În plus, mai sunt și capcanele...

— Atunci, mai încercăm o dată mâine-seară? a întrebat ea.

Am scuturat din cap.

— Mâine expoziția va fi strânsă, pusă în cutii și expediată în turneu.

A ridicat din sprâncene în stilul ei tipic, enervant.

— Dacă cineva ne-ar fi *anunțat* din vreme că trebuie să furăm statuia asta, poate...

— Las-o baltă.

Îmi dădeam seama încotro se îndrepta discuția și n-avea niciun rost să mă cert cu Sadie pe acoperiș toată noaptea. Avea dreptate, desigur. N-o anunțasem din timp. Dar, ce să-i faci, sursele mele nu erau tocmai de încredere. Cerusem ajutor săptămâni la rând și promisem în cele din urmă un pont de la prietenul meu șoimul Horus, zeul războiului, care-mi vorbise în vis: „O, apropo, ce artefact voiai? Cel care ar putea conține soluția pentru salvarea planetei? Stă de treizeci de ani în Muzeul Brooklyn, dar mâine pleacă în Europa, așa c-ai face bine să te grăbești! Ai la dispoziție cinci zile să-ți dai seama cum să-l folosești, altfel suntem pierduți cu toții. Succes!“